Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 120/25
11.3.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Драгана Ћесаровића, председника већа, судија др Миодрага Мајића и Весне Лукачевић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА и др**, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 1 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу К.бр. 249/24 од 18.12.2024. године, након одржане јавне седнице већа, у смислу члана 447 ЗКП, **дана 11.03.2025. године,** једногласно је донео

П Р Е С У Д У

I

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу, а пресуда Основног суда у Вршцу К.бр. 249/24 од 18.12.2024. године, **у ослобађајућем делу,** у ставу I изреке, **се ПОТВРЂУЈЕ.**

II

УСВАЈАЊЕМ жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, **УКИДА СЕ** пресуда Основног суда у Вршцу К.бр. 249/24 од 18.12.2024. године, у ставу II изреке, у односу на окривљеног АА, у делу у којем је оглашен кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ и предмет у том делу **враћа** првостепеном суду на поновно суђење.

III

Поводом жалби окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, **а по службеној дужности, ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Вршцу К.бр.

249/24 од 18.12.2024. године, у ставу II изреке, **у погледу одлуке о казни, тако што Апелациони суд у Београду, окривљеног АА,** због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредби члана 4, 42, 45 и 54 КЗ, **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци,** у коју казну му, применом одредбе члана 63 КЗ, урачунава време проведено у притвору од 12.06.2024. године, од 15,30 часова, до упућивања у завод за извршење казне затвора, док се жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, у преосталом делу, у односу на кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ, **ОДБИЈАЈУ као неосноване,** а пресуда Основног суда у Вршцу К.бр. 249/24 од 18.12.2024. године, **у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.**

IV

Према **окривљеном АА,** на основу члана 211 став 1 тачка 3 ЗКП, **ПРОДУЖАВА СЕ ПРИТВОР** до наредне одлуке првостепеног суда.

О б р а з л о ж е њ е

1. Првостепена пресуда, изјављене жалбе и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда

Пресудом Основног суда у Вршцу К.бр. 249/24 од 18.12.2024. године, ставом I, окривљени АА је, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 1 Кривичног законика. Ставом II изреке, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, док су окривљени АА и ББ оглашени кривим да су извршили кривичлно дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ као саизвршиоци, у смислу члана 33 КЗ, па је суд окривљеном АА, применом одредбе члана 60 КЗ, најпре утврдио за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 5 (пет) година, а за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ као саизвршилац, у смислу члана 33 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, а затим га, применом наведених чланова, као и чланова 1, 4, 42, 45, 54, 55а и 60 КЗ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју казну му је урачунао време које је окривљени провео у притвору од 12.06.2024. године, од 15,30 часова, до упућивања у завод за извршење казне затвора, док је окривљеној ББ изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, која се неће извршити уколико окривљена у року од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Применом одредби члана 87 КЗ у вези члана 246а став 5 КЗ изречена је мера безбедности одузимања предмета, па је од окривљеног АА одузето 3,5 грама марихуане, 2,9 грама амфетамина и 1 џоинт са марихуаном тежине 0,2 грама. Сходно одредбама члана 258 став 4 ЗКП оштећени ВВ упућен је на парнични поступак ради

остваривања имовинско-правног захтева. Сходно одредбама члана 264 у вези члана 261 ЗКП, окривљени су обавезани, сваки појединачно, да на име паушалног износа буџетским средствима суда уплате износ од по 5.000,00 динара, окривљени АА обавезан је да ОЈТ Вршац на име накнаде трошкова кривичног поступка насталих пред ОЈТ исплати износ од 61.590,00 динара, док је окривљена ББ обавезана да ОЈТ Вршац на име накнаде трошкова кривичног поступка насталих пред ОЈТ исплати износ од 26.538,00 динара, све у року од 30 дана по правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Вршцу, и то у ослобађајућем делу пресуде, који се односи на окривљеног АА, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, ожалбену пресуду у ослобађајућем делу укине и предмет врати на поновно разматрање и одлучивање;

-окривљени АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду размотри жалбу, укине првостепену пресуду и ослободи га од оптужбе или да исту укине и врати на поновно суђење, и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Гутеша, због битних повреда одредаба ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене Кривичног законика, са предлогом да Апелациони суд у Београду на седницу жалбеног већа на којој се буде одлучивало о жалби буде позван бранилац окривљеног, као и да Апелациони суд у Београду ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно претресање и одлучивање или исту преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити кривичне одговорности да је починио кривична дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 КЗ и кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ.

Апелациони јавни тужилац из Београда је, поднеском Ктж.бр.135/25 од 13.02.2025.године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу, изјављену против пресуде Основног суда у Вршцу К.бр.249/24 од 18.12.2024. године, донесе одлуку у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби јавног тужиоца и одбије жалбу окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца из Београда и браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Гутеше, за кога је по заменичком пуномоћју приступила адвокат Александра Анђелковић, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1

Законика о кривичном поступку, и по службеној дужности, сходно одредби члана 451 став 2 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

2. Разлози за одбијање жалбе тужиоца – ослобађајући део првостепене пресуде

Жалбом јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Шапцу првостепена пресуда се у ослобађајућем делу оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, наводећи да је првостепени суд доказе у односу на извршење кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 1 КЗ погрешно ценио, а неке доказе уопште није ценио, односно није их анализирао у образложењу ожалбене пресуде, тј.није као доказ ценио исказ оштећеног који је дао у ОЈТ у Вршцу, дана 09.07.2024. године, док једини доказ који цени у односу на ослобађајући део пресуде јесте исказ сведока ГГ, рођеног брата окривљеног АА.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима тужиоца, правилно је, по оцени овога суда, првостепени суд нашао да нема доказа да је окривљени АА учинио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 КЗ, односно да нема доказа да је окривљени угрозио сигурност оштећеног ДД, претњом да ће напасти на његов живот тако што му је рекао да, уколико не врати новац који му дугује из претходног периода у року од 10 дана, са каматом од 5 глава, да ће га у супротном упуцати, што је код оштећеног изазвало узнемиреност и страх за живот и тело.

Наиме, и по оцени овога суда, неспорно је да окривљени јесте стао и разговарао са оштећеним, дана 10.06.2024. године у ..., испред куће број ..., у улици ..., где је оштећени услужно радио кошење траве. Такође, из изјаве како оштећеног, тако и окривљеног и изјаве сведока ГГ произлази да окривљени јесте од оштећеног тражио новац који му оштећени дугује. Међутим, ни сведок ГГ, а ни сведок ЂЂ не изјављују да је окривљени упутио било какве претње оштећеном, будући да је сведок ГГ изјавио да никакве претње није чуо да је окривљени изговорио, а једини је био све време присутан, док је ЂЂ изјавио да је чуо само оштећеног да изговара да ће неко да га упуца, док окривљеног није чуо. Када се при том има у виду да је и сам оштећени изјавио да се није уплашио, да се не придружује кривичном гоњењу, то и по оцени овога суда из наведеног произлази да чак и у случају да је било шта изговорено, да оштећени није осећао страх, па самим тим и да му није била угрожена сигурност.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене исказа наведених сведока, као и став суда у погледу недостатка доказа за закључак да је окривљени АА извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 1 КЗ, при чему је првостепени суд све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став да у конкретном случају није доказано да је овај окривљени извршио наведено кривично дело дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге, због којих се супротни жалбени наводи јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Вршцу, оцењују као неосновани.

Стога је правилан закључак првостепеног суда да не постоје докази да је окривљени АА извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138 став 1 КЗ према оштећеном ДД, због чега га је правилно, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослободио од оптужбе, јер није доказано да је извршио наведено кривично дело.

3. Разлози за усвајање жалби окривљеног и браниоца и укидање првостепене пресуде

Када је у питању кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, по оцени овога суда, побијана пресуда донета је уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, будући да је изрека пресуде противречна разлозима пресуде, док су разлози који су дати нејасни и у знатној мери противречни, због чега је и чињенично стање у наведеном делу остало погрешно и непотпуно утврђено, а на које повреде се основано указује жалбама окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, па се, у смислу члана 458 ЗКП, укидање првостепене пресуде у наведеном делу показује нужним.

Наиме, из изреке ожалбене пресуде произлази да окривљени АА, приликом поступања полицијских службеника ПС Вршац у вршењу послова јавне безбедности – ВВ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, поводом наредбе Основног суда у Вршцу Кпп.Пов.бр.163/24 за претресање стана и других просторија окривљених у ..., улица ..., није поступио по наређењу полицијског службеника, оштећеног ВВ, већ је приликом уласка полицијских службеника у собу, са ноћног сточића узео ПВЦ кесицу у којој се налазила опојна дрога и покушао да је прогута, те када му је оштећени ВВ издао наређење да прекине са радњом уништења доказа, истог напао и руком ухватио за руку и одгурнуо га од себе и прогутао кесицу, након чега му је пришао полицијски службеник ЕЕ, те је заједно са оштећеним ВВ савладао окривљеног који је доведен у положај за везивање, те су употребљена средства за везивање – службене лисице, а исти приведен у просторије ПС Вршац, при чему је био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, чиме је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ.

Дакле, из изреке ожалбене пресуде произлази да је окривљени АА критичном приликом напао полицијског службеника, оштећеног ВВ, тако што га је руком ухватио за руку и одгурнуо га од себе.

Овако утврђено чињенично стање првостепени суд заснива на исказима полицијских службеника, сведока оштећеног ВВ и сведока ЕЕ.

Међутим, сведок оштећени ВВ у свом исказу наводи да је критичном приликом окривљеног ухватио за десну руку и да је окривљеном из руке испала једна кесица са белом прашкастом материјом, да је тада окривљеног ухватио за руку, а окривљени га одгурнуо, те је изгубио равнотежу. Такође, сведок ЕЕ у свом исказу наводи да је видео да је окривљени нешто узео са сточића и ставио у уста, у ком тренутку га је ВВ ухватио

за руку, а окривљени почео да се отима и да га гура.

Дакле, из исказа сведока оштећеног ВВ, као и исказа сведока ЕЕ, а које првостепени суд прихвата и на истима заснива утврђено чињенично стање, произлази да је управо сведок оштећени ВВ критичном приликом окривљеног АА ухватио за руку, након чега је окривљени сведока оштећеног ВВ одгурнуо, а што је у супротности са изреком ожалбене пресуде, из које произлази да је окривљени АА напао и руком ухватио за руку оштећеног ВВ и одгурнуо га од себе, што чини битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, због којих је и чињенично стање погрешно утврђено, а што је од утицаја и на правилну примену закона.

Наиме, чланом 322 став 1 Кривичног законика прописано је да кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње врши онај који силом или претњом да ће непосредно употребити силу спречи службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења или га на исти начин принуди на вршење службене радње. Кривично дело из става 3 овог члана чини онај ко дело из става 1 и 2 овог члана учини према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности или дужности чувања јавног реда и мира, спречавање или откривања кривичног дела, хватање учиниоца кривичног дела или чувања лица лишеног слободе.

Чланом 323 став 1 Кривичног законика прописано да кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности чини онај ко нападне или прети да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности. Кривично дело из става 3 наведеног члана чини онај ко дело из става 1 и 2 овог члана учини према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности.

Имајући у виду напред наведене исказе сведока оштећеног ВВ и сведока ЕЕ, и по оцени овога суда, на шта се основано жалбама окривљеног и његовог браниоца указује, остаје нејасно на основу којих доказа првостепени суд закључује да је критичном приликом дошло до напада оштећеног од стране окривљеног, будући да из њихових исказа, а које првостепени суд у целости прихвата, не произлази да је окривљени АА критичном приликом напао сведока оштећеног ВВ, већ управо супротно, да је оштећени ВВ критичном приликом окривљеног АА ухватио за руку, након чега је окривљени сведока оштећеног ВВ, у отимању и покушају ослобађања одгурнуо. Стога остаје нејасно да ли је окривљени критичном приликом напао службено лице у вршењу службене дужности или је евентуално покушао да спречи службено лице у вршењу службене радње, дакле да ли се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ или о кривичном делу из члана 322 став 3 у вези става 1 КЗ, због чега се за сада у наведеном делу није могла испитати законитост првостепене пресуде, па је иста у том делу морала бити укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

4. Разлози за одбијање жалби окривљеног и његовог браниоца и потврђивање првостепене пресуде

Када је у питању кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана

246а став 1 КЗ у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ, жалбама окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка, наводећи да у образложењу ожалбене пресуде нису дати уверљиви докази и чињенице које потврђују да је окривљени АА извршио наведено кривично дело, док су разлози који су дати нејасни.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда у наведеном делу јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје наведеног кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, при чему је првостепени суд у образложењу побијане пресуде детаљно интерпретирао, анализирао и ценио и то како одбране окривљених, тако и све изведене доказе, а за своје закључивање дао је убедљиве и непротивуречне разлоге.

Жалбама окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Лазара Гутеше, првостепена пресуда се у наведеном делу оспорава и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указивањем да предметна опојна дрога није била његова, већ његове супруге, окривљене ББ, која је признала да су у питању њени наркотици, које је набавила за своје потребе и није их дала на чување окривљеном АА, већ их је држала код себе на свом ноћном сточићу и повремено их користила.

Супротно изнетим жалбеним наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА, као саизвршилац, заједно са окривљеном ББ, извршио кривично дело из члана 246а став 1 КЗ.

Наиме, из извештаја о резултатима токсиколошко-хемијске анализе сачињене од стране ВМА, Центра за контролу тровања, Института за токсикологију и фармакологију, Одељења за токсиколошку анализу, број протокола Ц237/24 од 24.07.2024. године, произлази да је извршена анализа узорака крви и урина окривљеног АА и да је у узорку крви пронађено 0,02 мг/Л амфетамина, 0,01 мг/Л МДМА, у урину је пронађено 7,57 мг/Л амфетамина и 2,83 мг/Л МДМА.

Имајући у виду наведено, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљене ББ у делу у коме је навела да је одузета опојна дрога искључиво њено власништво, а такође је правилно закључио када није прихватио ни одбрану окривљеног АА, у којој је навео да опојна дрога која је одузета није његова и да је желео да помогне својој супрузи, јер је дрога била њена, будући су такве њихове одбране оповргнуте напред цитираним извештајем токсиколошко-хемијске анализе ВМА, правилно оцењујући да је одбрана окривљеног АА у наведеном делу нелогична, неуверљива и усмерена на избегавање или умањење кривице.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбрана окривљених АА и ББ, исказа

саслушаних сведока, као и писаних доказа прочитаних на главном претресу, при чему је првостепени суд наведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекли сви битни елементи бића кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ , будући да је током доказног поступка на несумњив начин утврђено да су окривљени АА и ББ заједно, уз свест о заједничком деловању, у време, на месту и на начин, како је то описано у ставу II изреке ожалбене пресуде, предузели инкриминисане радње и на тај начин извршили наведено кривично дело, поступајући као саизвршиоци.

Наиме, окривљени АА је у својој одбрани навео да је опојну дрогу користио четири – пет дана пре претреса, а да иначе опојну дрогу узима на седам до десет дана, па имајући у виду напред цитирани извештај о резултатима токсиколошко-хемијске анализе сачињене од стране ВМА од 24.07.2024. године, наведени налаз и по оцени овога суда указује на то да је и окривљени АА тај који јесте користио опојну дрогу, као и да је опојну дрогу која је одузета приликом претреса исти такође користио за сопствену употребу, дакле да су окривљени АА и ББ заједно држали за сопствену употребу опојну дрогу, тј.да су заједно, као саизвршиоци, у смислу члана 33 КЗ, извршили кривично дело из члана 246а став 1 КЗ, при чему су били урачунљиви, свесни свог дела и хтели његово извршење и били свесни да је њихово дело забрањено, па како није било околности које би искључивале кривицу окривљеног АА, то га је правилно првостепени суд огласио кривим за наведено кривично дело, док се супротни жалбени наводи окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Николе Гутеше, којима се првостепена пресуда у наведеном делу оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

5. Одлука о кривичној санкцији

Имајући у виду да је у конкретном случају првостепена пресуда укинута у односу на кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ, Апелациони суд у Београду је, поступајући по службеној дужности, првостепену пресуду преиначио у односу на окривљеног АА, у погледу одлуке о казни, одлучивши као у ставу III изреке пресуде.

Наиме, Апелациони суд у Београду је, ценећи све околности од значаја да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, а које је првостепени суд правилно утврдио на страни окривљеног АА, при том ценећи тежину извршеног кривичног дела, степен кривице окривљеног, околности под којима је дело извршено, степен угрожавања заштићеног добра, личност окривљеног и његове личне прилике, окривљеног АА, применом одредби члана 4, 42, 45 и 54 Кривичног законика, због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ, за које је првостепеном пресудом

оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, у коју му је, сходно одредби члана 63 КЗ, урачунао време проведено у притвору, налазећи да је овако одмерена казна нужна, али и довољна мера кривичноправне заштите и да ће се ефективном казном затвора, у наведеном трајању, у довољној мери утицати на окривљеног АА да убудуће не врши кривична дела, чиме ће се остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

При томе је овај суд имао у виду да је окривљени АА раније два пута осуђен за кривична дела учињена са умишљајем на казне затвора од најмање једну годину, док је са издржавања затворске казне отпуштен 23.02.2024. године, а предметно кривично дело је извршио 12.06.2024. године, дакле од дана отпуштања са издржавања казне до извршења предметног кривичног дела није протекло пет година, чиме су у конкретном случају испуњени услови да се према овом окривљеном примени одредба члана 55а КЗ и окривљеном изрекне казна изнад половине распона прописане казне. Међутим, како је првостепеном пресудом окривљеном АА због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ у саизвршилаштву у смислу члана 33 КЗ (за које је прописана казна затвора до три године), утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) месеци, тј., испод половине распона прописане казне, док јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Вршцу у наведеном делу није изјавио жалбу, то овај суд, имајући у виду одредбу члана 453 ЗКП, којом је прописано – ако је изјављена жалба само у корист окривљеног, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције, није применио одредбу члана 55а Кривичног законика.

6. Одлука о притвору

У смислу члана 458 став 4 ЗКП, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у ставу IV изреке пресуде, будући да је првостепена пресуда укинута у односу на кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ, а у односу на окривљеног АА и даље постоје законски разлози прописани одредбом члана 211 став 1 тачка 3 ЗКП, због којих је истом притвор одређен и продужаван.

Наиме, из списа предмета произлази постојање основане сумње да је овај окривљени извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ. Када се при том има у виду ранија вишеструка осуђиваност окривљеног, и то пресудом Основног суда у Вршцу К.бр.825/11 од 20.10.2011. године, због кривичног дела из члана 223 КЗ, на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, условно на 2 (две) године, пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж.бр.3271/10 од 02.12.2010. године, због кривичног дела из члана 206 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, пресудом Основног суда у Вршцу Спк.бр.11/19 од 14.11.2019. године, због кривичног дела из члана 246а КЗ, на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, пресудом Основног суда у Вршцу Спк.бр.7/19 од 18.10.2019. године, због кривичног дела из члана 246а КЗ, на новчану казну у износу од 250.000,00 динара, пресудом Вишег суда у Панчеву Спк.бр.8/20 од 13.10.2020. године, због кривичног дела из члана 246 КЗ, на казну

затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци, пресудом Основног суда у Вршцу К.бр.444/19 од 09.03.2021. године, због кривичног дела из члана 348 КЗ, на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, условно на 3 (три) године и новчану казну у износу од 100.000,00 динара и пресудом Основног суда у Панчеву К.бр.166/22 од 27.12.2022. године, због кривичног дела из члана 246а КЗ, на казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца, дакле између осталог и због кривичних дела са елементима насиља, то све напред наведене околности, и по оцени овога суда, представљају особите околности које указују да ће окривљени АА, уколико буде пуштен на слободу, у кратком временском периоду поновити кривично дело, због чега притвор из законских разлога прописаних чланом 211 став 1 тачка 3 ЗКП, представља нужну и неопходну меру за несметано вођење овог кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 457, 458 став 1 и 4 и 459 став 1 Законика о кривичном поступку, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар – виши саветник
Бранислава Муњић,с.р.

Председник већа – судија
Драган Ћесаровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић